

OLGA VAN DER MEER

Twee onder een dak

Roman

Olga van der Meer

Twee onder een dak

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Voilà! Met een zwierig gebaar zette Bianca van Daalen haar handtekening onder de officiële overdrachtspapieren van haar nieuwe appartement. Eindelijk was het dan zover, ruim een jaar na de breuk met Ruud, hard sparen en het bekijken van talloze potentiële woningen. En na het ellenlange, saaie betoog van de notaris, niet te vergeten. Op gortdroge toon had hij de akte voorgelezen en Bianca had net wanhopig gedacht dat daar geen einde aan kwam. In gedachten had ze zichzelf al dagenlang aan deze tafel zien zitten, hongerig en dorstig en vertwijfeld wachtend op het moment waarvoor ze gekomen was.

‘Gefeliciteerd,’ zei de notaris hartelijk. Zijn stem klonk ineens anders nu het officiële gedeelte achter de rug was. De pen waarmee ze de handtekening had gezet, deed hij in een mooi doosje dat hij haar overhandigde. ‘Deze mag u houden als herinnering aan dit moment. Ik wens u veel plezier en geluk met uw nieuwe woning.’

Meer zwevend dan lopend verliet Bianca zijn kantoor. Ze had het gedaan, ze had een eigen woning gekocht! Een klein, enigszins verwaarloosd appartement in een gebouw met vier verdiepingen en acht woningen, zonder lift of andere voorzieningen, in een buurt die er niet heel aantrekkelijk uitzag. Niet echt een luxe penthouse, maar wel helemaal van haar alleen! Haar eigen plekje op deze woelige wereld, voor het eerst van haar leven. Van diverse kanten was ze gewaarschuwd dat het alleen zijn haar nog weleens op kon gaan breken, toch kon ze niet wachten om aan dit nieuwe leven te beginnen. Ze was dertig, het werd hoog tijd dat ze eens zelfstandig werd, haar eigen huishouding ging runnen en haar eigen beslissingen ging nemen.

Eenmaal buiten werd ze tot haar grote verrassing opgewacht door haar broer Wouter, zijn vrouw Rebecca en hun zestienjarige dochter

Ilse. Rebecca overhandigde Bianca een grote bos bloemen, Wouter hield een fles wijn omhoog.

‘Gefeliciteerd, zusje.’ Hij gaf haar drie zoenen op haar wangen.

‘We hebben thuis ook gebak,’ verklapte Ilse terwijl ze haar omhelsde.

‘Wat leuk dat jullie er zijn. Dank je wel. Maar moesten jullie niet werken? En hoor jij niet op school te zitten?’

‘We hebben allebei een paar uur vrij genomen en Ilse hoefde alleen de gymles maar te verzuimen, daar kreeg ze meteen toestemming voor,’ verklaarde Rebecca. ‘Tenslotte hebben we iets te vieren.’

‘Jullie zijn natuurlijk dolblij dat jullie eindelijk van me af zijn en het huis weer voor jullie zelf hebben.’

‘Echt niet. We zijn blij voor jou, maar we gaan je missen,’ zei Wouter serieus.

Bianca wist dat hij dit meende. Wouter en Rebecca hadden haar zonder bedenkingen een plek in hun huis aangeboden toen ze na de breuk met haar vriend Ruud op straat kwam te staan. Ze had toen geen andere mogelijkheid gezien dan met hangende pootjes terug te keren naar haar ouderlijk huis, wat tevens betekende dat ze haar baan op moest zeggen omdat die afstand niet dagelijks te overbruggen was. Ze hadden ook resoluut Bianca’s aanbod om huur te betalen van de hand gewezen, het enige wat ze op financieel gebied accepteerden was een bijdrage aan de boodschappen. Zodoende had Bianca flink kunnen sparen om alle bijkomende kosten voor de koop van het appartement te kunnen betalen en hoefde ze daar geen lening voor af te sluiten. Er was nog wat spaargeld over om het appartement op te knappen, al moest dat wel low budget. Een nieuwe keuken of luxe badkamer kon er niet vanaf, maar ze had in ieder geval voldoende om de boel te verven en te behangen en om wat leuke spulletjes te kunnen kopen om haar behuizing aan te kleden.

Bij Wouter en Rebecca thuis proostten ze met de wijn en het gebak op de nieuwe woning.

‘Een rare combinatie, maar het smaakt heerlijk,’ grijnsde Bianca.

‘De bloemen laat ik overigens hier staan, Rebecca. Het is ontzettend lief van jullie, maar de komende weken moet er nog geklust worden in mijn huis. Hier kunnen we er allemaal van genieten.’

‘Niet aan gedacht,’ bekende Rebecca.

‘Jawel. Je wilde gewoon zelf bloemen hebben, dus heb je dat op deze manier geregeld. Onder het mom van een leuke attentie voor je schoonzus,’ plaagde Wouter haar.

‘Als jij eens wat vaker een bloemetje voor me mee zou nemen hoefde ik geen slinkse manieren te gebruiken,’ kaatste Rebecca lachend terug.

‘Zodra ik verhuisd ben, krijg je van mij de grootste bos bloemen die er te vinden is,’ beloofde Bianca. ‘En ik neem jullie mee uit eten, als bedankje voor alles wat jullie voor me gedaan hebben.’

‘Hou nou maar op, dat is logisch,’ wuifde Wouter dat weg. ‘We zijn je familie, dus we zorgen voor elkaar.’

‘Dat hebben we met de paplepel ingegoten gekregen, ja. Altijd klaarstaan voor elkaar. Niet alleen voor familie, maar voor iedereen die hulp nodig heeft,’ peinsde Bianca.

‘In het dorp waar jullie opgegroeid zijn is dat normaler dan in de stad,’ zei Rebecca. ‘Daar bestaat nog zoiets als gemeenschapszin, hier niet. Een paar straten verderop is pas nog iemand gevonden die al drie maanden dood in huis lag. Niemand had die man gemist, ook zijn directe burens niet.’

‘Dat zou in ons dorp onbestaanbaar zijn,’ wist Bianca. ‘Dat viel mij ook enorm tegen toen ik hier negen jaar geleden kwam wonen, de onpersoonlijkheid. De eerste weken groette ik iedereen die ik op straat zag en ik werd soms aangekeken alsof ik niet helemaal goed bij mijn hoofd was.’

‘Dan kun je ook wel bezig blijven,’ giechelde Ilse met haar mond vol slagroom. ‘Jammer dat ik dat niet gezien heb.’

‘Jij zou me het hardst hebben uitgelachen van allemaal.’ Bianca trok even liefkozend aan Ilses haren. Ze was dol op haar enige nichtje. Tot het grote verdriet van Wouter en Rebecca was het bij alleen deze

dochter gebleven, hoewel ze het liefst een groot gezin hadden gewild. Hun andere broer Andries was een verstokte vrijgezel en workaholic. Zijn eigen bedrijf slokte hem helemaal op, zodat er weinig ruimte overbleef voor een privéleven. De kans dat hij ooit nog een gezin zou stichten was uiterst klein, wisten ze allemaal. Bianca kon alleen maar hopen dat het voor haar wel ooit weggelegd was. Als leidster op een kinderdagverblijf was ze de hele dag bezig met baby's en peuters en dat was iets wat ze voor zichzelf ook wilde. Maar dan moest ze toch eerst een man zien te vinden, dacht ze enigszins bitter. Op dat vlak had ze nog niet veel geluk gehad. Na twee kalverliefdes was Ruud in haar leven gekomen en ze had lange tijd gedacht dat ze de rest van haar leven met hem samen zou blijven. Na het afronden van haar opleiding had ze het dorp ingeruild voor de stad om bij Ruud in te trekken, in de verwachting dat hij haar ten huwelijk zou vragen en ze samen een paar kinderen zouden krijgen. Niets was minder waar gebleken. Dat Ruud niet van plan was om ooit in het huwelijksbootje te stappen was de eerste grote teleurstelling voor Bianca geweest, maar de echte klap was anderhalf jaar geleden pas gekomen, toen hij haar onomwonden had verteld dat hij een eind aan hun relatie maakte omdat hij het niet leuk meer vond met haar. Hij wilde dat ze zo snel mogelijk zijn huis verliet en Bianca begreep later pas dat ze plaats moest maken voor zijn nieuwe vriendin. Naïef als ze was had ze nooit aangedrongen op een samenlevingscontract. Ruud en zij zouden altijd samen blijven, dus waarom zou ze? Het huis waar ze woonden had hij zelf gekocht voor ze elkaar hadden leren kennen. Haar naam stond nergens op vermeld, dus had ze geen enkel recht op wat dan ook. Er bleef haar weinig anders over dan het opzeggen van haar baan om terug te keren naar het ouderlijk huis, om daar haar wonden te likken. Gelukkig waren daar Wouter en Rebecca die voorkwamen dat ze dergelijke drastische maatregelen moest nemen. Ze stelden hun huis en hun harten open voor haar, en Bianca had zich gewenteld in hun liefdevolle zorgen. Dankzij hen was het haar gelukt om overeind te blijven na de onverwachte breuk en had ze weer een toekomstperspectief.

Het gepiep van haar mobiele telefoon haalde haar uit haar gedachten. Het was een bericht van Andries.

Hee zus, gefeliciteerd! Ik kom je nieuwe stek snel eens bewonderen, las ze.

‘Het “snel” van Andries is waarschijnlijk anders dan het mijne. Hem kennende duurt het nog wel een paar maanden voor ik hem in mijn huis kan begroeten,’ zei ze met een glimlach.

‘Over het bewonderen van je nieuwe stek gesproken...’ Wouter stond op. ‘Ik wil het nu ook weleens zien. Heeft iedereen zijn wijn en gebak op?’

‘Mijn wijn nog niet,’ antwoordde Ilse met een stalen gezicht.

‘Dat houden we zo, kaboutert.’ Wouter tikte tegen haar neus. ‘Over twee jaar mag jij officieel mee proosten, nu hou je het nog bij limonade.’

‘Uit een wijnglas.’ Ilse trok een grimas. ‘Alsof ik een kleuter ben.’

‘Maak vooral geen haast om volwassen te worden, want dat moet je je hele verdere leven nog zijn. Geniet van deze tijd,’ zei Rebecca.

Achter haar rug rolde Ilse met haar ogen naar Bianca, die een lach maar nauwelijks kon onderdrukken. Zij en Ilse hadden een speciale band met elkaar. Met haar dertig jaar stond ze qua leeftijd dichterbij haar nichtje dan Wouter en Rebecca. In de tijd dat Bianca bij haar broer woonde, waren zij en Ilse een soort vriendinnen geworden. Ilse praatte graag met haar jonge tante over alles wat haar bezighield, voornamelijk jongens, kleding en make-up. Bianca nam haar tenminste serieus en praatte niet tegen haar alsof ze een klein kind was. Dit in tegenstelling tot haar ouders, volgens haarzelf. Bianca moest haar daar stiekem gelijk in geven, al zei ze dat nooit hardop. Wouter en Rebecca waren geweldige ouders, maar ze hadden inderdaad de neiging Ilse kleiner te houden dan ze was.

Even later opende Bianca trots voor het eerst de deur van haar eigen woning. Ze kwamen in een klein voorportaal, dat uitliep in een redelijk grote hal, met daarin de toegangsdeuren naar de drie kamers en naar de douche en toiletruimte. De open keuken bevond zich in

de grootste kamer. Het appartement was schoon, maar daarmee was dan ook alles gezegd. Het ooit witte houtwerk was vergeeld, hier en daar hing het behang in flarden aan de muren, het vinyl op de vloeren was dof en vertoonde diverse slijtplekken. De tegels in de douche en toilet stamden nog uit de jaren zeventig van de vorige eeuw.

‘Vreselijk!’ Ilse nam geen blad voor haar mond tijdens de bezichtiging. ‘Die haal je toch wel weg, Bianca? Anders kom ik nooit bij je logeren,’ liet ze er dreigend op volgen. ‘Ik krijg nu al nachtmerries van die donkerbruine, gebloemde tegels. Kun je nagaan hoe dat ’s nachts is.’

‘Ze zullen helaas nog een tijdje mee moeten, vrees ik. Een dergelijke verbouwing kan ik voorlopig nog niet betalen. Ik ben het overigens wel met je eens. Waarschijnlijk douche ik de komende tijd met mijn ogen dicht.’

‘Er bestaat zoiets als tegelverf, ook speciaal voor badkamers. Daar knapt het enorm van op, dus laat je niet ontmoedigen,’ wist Wouter.

‘Echt?’ Bianca’s ogen lichtten blij op. ‘Je hebt geen idee hoe blij je me met deze woorden maakt. De tegels in de keuken zijn ook hard aan een opknapbeurt toe. De hele keuken trouwens.’

‘Ik kom je natuurlijk helpen, het komt helemaal goed,’ stelde haar broer haar gerust.

‘Meubelverf,’ kwam Rebecca nu. ‘Voor de keukenkastjes, bedoel ik.’

‘We gaan dus de hele verfafdeling van de bouwmarkt plunderen,’ lachte Bianca.

‘Inderdaad. Met verf, behang en laminaat kom je al een heel eind. We gaan er een klein paleisje van maken,’ beloofde Wouter haar. ‘Voor de rest hoeft er niet veel aan te gebeuren. De basis is goed, zo te zien. Alleen die oude geiser vertrouw ik niet. Laat die alsjeblieft zo snel mogelijk weghalen en vervangen door een boiler. Deze dingen mogen vanwege veiligheidsoverwegingen niet eens meer verkocht worden, volgens mij.’

‘Dat zei de makelaar ook al,’ beaamde Bianca. ‘De vorige eigenaren hebben in de jaren die ze hier gewoond hebben amper iets aan

vernieuwing gedaan. De keuken is dertig jaar oud, de geiser dus ook.'

'Jij ook, daarom doen we je nu weg,' grinnikte Ilse.

'Als jij zo doorgaat mag je niet eens meer komen logeren,' dreigde Bianca.

'Ik kom helpen verven om het goed te maken.'

'De inbouwkoelkast met vriezer doet het nog goed, ik wil alleen graag een ander gasfornuis. De oven die hierbij zit is nooit meer schoon te krijgen, vrees ik.'

'Die krijg je van ons, als welkomstcadeau in je huis,' beloofde Wouter na snel een blik met Rebecca gewisseld te hebben.

'Neem dan meteen inductie en de boiler ook elektrisch. Je hebt hier blokverwarming, dus hoeft je zelf geen gas meer te gebruiken. De meter kun je weg laten halen,' adviseerde Rebecca.

'Goed plan. Hè, ik heb echt zin om te beginnen. Kunnen we straks meteen langs de bouwmarkt rijden om in te slaan?' bedong Bianca.

'Eerst de maten opnemen, dan weet je wat je nodig hebt.'

Haar gezicht betrok.

'Daar heb ik niet aan gedacht. Dan zal ik eerst iets van een meetlint moeten hebben.'

'Gelukkig heb je een grote broer.'

Wouter haalde een rolmaat, een pen en een stuk papier uit zijn binnenzak en Bianca slaakte een juichkreet.

'Je bent geweldig,' prees ze hem.

'Moeten we dit kuiken nu echt in haar eentje de boze buitenwereld insturen?' vroeg Rebecca zich hardop plagend af.

Alsof ze Ilse was stak Bianca haar tong naar haar uit.

'Ik zal jullie inderdaad nog vaak nodig hebben, denk ik. Al is het maar om straks al het materiaal te vervoeren en hierheen te brengen,' gaf ze terug.

Gezamenlijk gingen ze aan de slag. Wouter mat alles nauwkeurig op terwijl Bianca de maten noteerde. Rebecca en Ilse maakten een lijst van alles wat nodig was. Daar ging haar spaarrekening, dacht Bianca bij het zien van de lange opsomming van benodigde spullen.

Ondanks dat kon haar dag niet meer stuk.

Na anderhalf uur in de bouwmarkt en een kar die voller en voller werd viel het uiteindelijke bedrag wat ze moest betalen haar mee, ze had zeker tweehonderd euro of meer verwacht.

‘Ik trakteer op pizza,’ zei ze dan ook spontaan. ‘Het is veel te laat geworden om te koken.’

‘Lekker. Dan brengen we dit naar je appartement en halen we onderweg naar huis de pizza op,’ besloot Wouter.

Ze moesten een aantal keren de trappen op en af voor alles boven stond.

‘Ik ben blij dat je op de eerste verdieping woont en niet op de derde,’ pufte Ilse.

‘Goed voor mijn lijn, die trappen,’ meende Bianca onbekommerd.

Als laatste trok ze de deur achter zich dicht, nadat ze nog even om zich heen had gekeken in de ruimte die ze nu van haar mocht noemen, proberend zich voor te stellen hoe het eruit zou zien als alles klaar was. Zorgvuldig draaide ze de deur achter zich in het slot. Ze kon bijna niet wachten om hier haar intrek te nemen.

De twee weken na het tekenen van het koopcontract had Bianca vrij genomen om te klussen en ze vorderde gestaag. Iedere ochtend toog ze al vroeg naar het appartement, om vervolgens door te gaan tot het avondeten. Vaak ging ze daarna nog een paar uur terug, vergezeld van Wouter, Rebecca en Ilse. Ilse kwam op de dagen dat ze vroeg uit school was ook naar haar toe om te helpen en ze bleek verrassend handig te zijn. Als ze niet wisten hoe iets moest, zocht ze daar voorbeeldfilmpjes van op YouTube, iets waar Bianca nooit aan gedacht zou hebben. Dankzij haar broer Andries had ze ook wat meer financiële armslag. Hij had duizend euro op haar rekening gestort als goedmakertje dat hij geen tijd had om haar te helpen, zoals hij erbij had geschreven. Geld wat ze goed kon gebruiken, want haar spaarrekening stroomde leeg door alle noodzakelijke aankopen.

Ze zag het appartement per dag opknappen, al zorgde het bin-

nen lopen in het toilet of de douche nog steeds iedere keer voor een schokeffect. Die tegels waren echt gruwelijk lelijk. Beige, met in reliëf donkerbruine bloemen erop en met een bruin ribbelrandje. Eigenlijk wilde ze die als eerste te lijf gaan, maar het leek haar verstandiger daarmee te wachten tot de loodgieter was geweest om de boiler te installeren, want die kwam in de doucheruimte te hangen. Op haar laatste vrije dag was het zover. Ze trok de man die voor de deur stond bijna naar binnen, zo blij was ze dat dit eindelijk geregeld kon worden.

‘Ik ga beginnen met het verwijderen van de geiser,’ zei de man, die zich had voorgesteld als Raoul.

‘Niet eerst koffie?’ informeerde Bianca.

‘Altijd goed.’ Hij lachte breed. ‘Als jij dat maakt, koppel ik vast wat los. Dit is zo gebeurd.’ Hij monsterde de geiser aandachtig. ‘Dit is een heel oud beestje en zeker niet veilig. Verstandig dat je hem wegdoet.’

‘Hij hangt hier al heel wat jaren, ja. Ik heb ook nergens iets kunnen vinden wat erop wijst dat hij jaarlijks onderhouden is.’

‘Dat is ook niet gebeurd,’ wist Raoul te melden. ‘Dat zie ik zo al. Ik denk dat de laatste onderhoudsbeurt een jaar of zes, zeven geleden is gedaan.’

‘Dan ben ik erg blij dat ik hem niet aangedaan heb. Ik heb een elektrische waterkoker neergezet voor als ik warm of heet water nodig heb.’

‘Je bent een wijze vrouw,’ grinnikte Raoul.

Sneller dan ze verwacht had, maakte hij de geiser los van de muur, waarna ze plaatsnamen op de plastic klapstoeltjes die Bianca rondom een omgekeerde krat had gezet die als tafeltje diende.

‘Kom je dit soort dingen nog vaak tegen?’ wilde Bianca weten, wijzend naar de geiser op de grond.

‘Vaker dan me lief is. Vorige week moest ik nog een geiser demonteren die ontploft was. Gelukkig is jou dat bespaard gebleven. Soms is het echt ongelooflijk wat ik aantref. Laatst nog een lekkage, waarvan later bleek dat die ontstaan was doordat de aansluiting van de kraan

in de douche niet goed zat. Daar is overheen getegeld, dus dat heeft jarenlang gedruppeld achter die tegels, tot het water uiteindelijk door het plafond naar beneden kwam. Water vindt altijd een weg.'

'Vreselijk.' Bianca rilde. 'Dat zijn zaken die je niet wilt hebben in je huis. Behalve de ellende die je ervan hebt, kost het ook kapitalen om het weer goed te krijgen.'

'In dit geval betaalde de verzekering het, omdat het door de vorige bewoners ooit zo was aangelegd,' vertelde Raoul. 'Dit zijn overigens uitzonderingen, hoor, ik wil je geen schrik aanjagen. Maar stel dat jij dit soort dingen aantreft, bel mij dan maar weer.'

Hij knipoogde naar haar en Bianca voelde tot haar schrik dat ze begon te blozen. Snel boog ze voorover om zogenaamd iets aan haar sok te verschikken, voordat hij dat zou zien. Vanuit haar ooghoeken observeerde ze hem terwijl hij zijn laatste slok koffie dronk. Raoul was ongeveer van haar eigen leeftijd en hij zag er zeker niet verkeerd uit. Niet superknap, maar met een leuke uitstraling en een aantrekkelijke lach. Ze zou bijna hopen op wat problemen bij haar leidingen, om hem nog een keer te kunnen zien.

'Ik ga me bezighouden met de boiler. Waar is de douche?' vroeg Raoul, opstaand van zijn stoel.

'In de hal.' Bianca liep met hem mee en opende de bewuste deur voor hem.

Raoul deinsde even terug bij wat hij zag.

'Wauw, dit doet gewoon pijn aan je ogen. O sorry, ik wilde je niet beledigen. Ieder zijn smaak,' herstelde hij zich snel.

'Ik ben het helemaal met je eens.' Ze lachte hardop. 'Dit was bijna een reden om het appartement niet te kopen. Ik was al van plan om met mijn ogen dicht te douchen, maar mijn broer heeft me gewezen op speciale tegelverf voor badkamers, dus die heb ik onmiddellijk aangeschaft.'

'Anders had je nu ter plekke zo'n blik van me gekregen. Dit wil ik niemand aandoen,' lachte Raoul met haar mee. 'Maar je had beter eerst kunnen verven, want je kunt straks niet meer achter de boiler

komen. Dan blijf je of een randje bruin zien, of er komt verf op de boiler terecht.’

‘Daar heb ik niet aan gedacht,’ gaf ze somber toe. ‘Het leek mij juist beter om te wachten, omdat je in de muur moet boren.’

Raoul monsterde de ruimte aandachtig. ‘Weet je wat? Als je vandaag de eerste laag doet, kom ik morgen terug om de boiler op te hangen en doe je daarna de tweede laag. Dan kun je iets van de boiler af verven zonder dat je bruine randen blijft zien.’

‘Morgen is het zaterdag.’

‘Dus heb ik alle tijd,’ zei hij opgewekt.

‘Meen je dat serieus?’ vroeg Bianca verbaasd.

‘Natuurlijk. Je hebt hier al heel wat werk verricht, zie ik. Het zou jammer zijn als juist dit niet mooi wordt omdat je een verkeerde inschatting hebt gemaakt.’

‘Dat vind ik verschrikkelijk lief van je,’ zei ze spontaan.

Raoul lachte.

‘Ik ben ook erg lief. Geef me nog maar een kop koffie als bedankje.’

‘Je mag zelfs de hele pot als je dat wilt.’

‘Ik heb helaas nog meer klanten vandaag, anders zou ik je aan dat aanbod houden en de rest van de dag blijven.’

Dat zou ze helemaal niet erg vinden, dacht Bianca stiekem bij zichzelf terwijl ze hun bekers nog een keer vulde. Ze ging deze man steeds leuker vinden, niet in het minst door zijn spontaan gedane aanbod om morgen terug te komen. Dat zei wel iets over zijn karakter.

‘Dit is een leuk appartement, maar een beetje aan de kleine kant voor meerdere personen,’ zei Raoul.

‘Dan is het maar goed dat ik hier alleen kom te wonen.’

‘Geen echtgenoot of vriend?’

Het moest nonchalant klinken, maar tot haar blijdschap hoorde Bianca een gespannen ondertoon in zijn stem, die haar hoopvol stemde.

‘Sinds anderhalf jaar vrijgezel,’ verklaarde ze.

‘En nu zelf een appartement gekocht. Goed van je. Ik hou van zelf-

standige, doortastende vrouwen,' zei hij goedkeurend. 'Ik moet gaan. Morgen om een uur of twaalf dan? Als je nu aan de douche begint is die eerste laag dan wel mooi droog.'

Hij stak haar zijn hand toe en hield die iets langer vast dan nodig was voor hij vertrok. Met een licht gevoel in haar hoofd sloot Bianca de deur achter hem. Nu ze over de breuk met Ruud heen was en die rare tussenfase bij Wouter en Rebecca op zijn einde liep, begon het vrijgezel zijn haar steeds beter te bevallen, al hoopte ze diep in haar hart dat ze die status niet lang meer had. Dat bij deze gedachte het gezicht van Raoul op haar netvlies verscheen was iets wat ze negeerde, maar het bezorgde haar wel een aangename kriebel in haar maagstreek.

Ze kijkt vol vertrouwen uit naar de toekomst, maar daar wacht niet alleen geluk...

Bianca heeft een jaar bij haar broer Wouter en zijn gezin gewoond nadat haar relatie op een vervelende manier uit ging. Nu heeft ze een appartement gekocht! Vol enthousiasme slaat ze aan het klussen, met hulp van de knappe loodgieter Raoul, met wie Bianca al snel een klik heeft. Ook haar zeventienjarige nichtje Ilse staat haar bij met raad en daad en moedigt haar aan om haar burens te ontmoeten.

Al snel leert Bianca de goedlachse Claudette kennen, maar ze ontmoet ook Johan, die geen oog lijkt te hebben voor zijn vrouw. Voor ze het weet wordt Bianca meegeslept in de levens van haar burens. Maar dan slaat het noodlot toe en kan Bianca alle hulp gebruiken... Kan zij op haar burens en op Raoul rekenen, juist nu ze hun steun zo nodig heeft?

Olga van der Meer schrijft familieromans die rechtstreeks uit het leven gegrepen lijken te zijn. Ze zet haar personages met veel inlevingsvermogen op papier. Ditmaal staat Bianca centraal, die gewend is dat burens elkaar bijstaan. Maar is dat wel zo in het appartementencomplex waar ze gaat wonen?

ISBN 978 90 2055 359 8 NUR 344

9 789020 553598 >

www.romanserie.nl

Romanserie